

Hiç
SiyasetSiz
Din Olur
Mu?

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahabihi ecmaîn.

Değerli Dostlar, Aziz Kardeşler,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz her fani gibi ruhunu Rabb'ine teslim ettiği zaman ashabi kiram onu annelerinden, babalarından, çocuklarından hatta ve hatta kendi canlarından daha fazla seviyorlardı. Bu sevgiyi de şiir okuyarak, onun için törenler yaparak değil meydanlarda canlarını vererek ispat etmişlerdi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi ashabi kiramın sevdiği kadar hiçbir anne bile evladını sevmemiştir. Annelerin çocuklarına, bebeklerine olan sevgisinden daha fazla bir sevgiyi ashabi kiram, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemine önüne koydular. Canlarını, mallarını, neleri varsa her şeylerini paket yapıp ona teslim ettiler; onu bu kadar seviyorlardı. Bu sevgiyi de biz, Kur'an'ın şahitliği ile öğreniyoruz. Zanna, tahminle değil böyle bir sevginin, bir muhabbetin olduğunu Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemine de onları çok fazla sevdiğini, bu kaynaşmayı Kur'an'dan görüyoruz, hadis-i şeriflerden görüyoruz.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ruhunu Rabb'ine teslim ettikten sonra ashabi kiramın tavrı, bizi bugün bir konuda düşünmeye sevk edecek tavrı oldu. Ashabi kiram canlarından, mallarından, çocuklarından fazla sevdiğileri Resûlullah aleyhisselatu vesselamin mübarek cesedini olduğu yerde bıraktılar; Medine'nin, o zamanki şehrin dışında bir çardağın altında toplanıp Resûlullah'tan sonra kimin yönetici olması gerektiğini tartıştılar. Ve bu işi yapanlar; Ebubekir, Ömer, Sa'd bin Ubade gibi ashabi kiramın en uç adamları, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme en fazla yakın olanlar.

Yirmi üç yıl her dakikayı onunla beraber geçiren Ebubekir, sevdiği Resûlullah'ın cesedini ortada bırakıp "Ümmet'in başı kim olacak?" toplantısına gitti. Oturup matem tutmaya vakit ayırmadılar. Ağlama, sızlama; o işi bıraktılar. En büyük emanet o anda bize göre o cenazenin kaldırılma töreni olurdu, onunla da ilgilenmediler. Vefat haberini aldıkları mübarek odasından dışarı çıkar çıkmaz toplantıya geçtiler.

Bunu biz yapmış olsaydık zaten biz mevki ve makam düşkünüyüz; bizim için normaldi bu ama bunu yapanlar Peygamber aleyhisselam Efendimiz'e sevgilerinde tereddüdümüz olmayan kimseler. Ne yaptılar? Orada saatlerce toplantı yaptılar. Öbür tarafta uğruna can feda ettikleri, çoluk çocuğunu feda ettikleri Peygamberlerinin mübarek cesedi cenaze merasimi için bekliyor. Onlar ne yapıyorlar orada? "Kim Ümmet'in başında idareci olacak?" onu tartışıyorlar. Ve ciddi ciddi tartışlar.

Medineli ensar Allah onlardan razı olsun, "Bizim topraklarımızda bu devlet kuruldu, yönetici bizden olması lazım; makul olan budur." dediler. Muhacirler de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem rahatsızlandığında yerine namaz kıldırmak için vekil olarak muhacirlerden birisini getirdi. Dolayısıyla "mihraba geçen devletin başına geçer" dediler. İleri geri konuşmaya başladılar, tartıştılar sonunda yine ensardan birisi olan ve o gün yirmi iki yaşında olan Zeyd bin Sabit dedi ki: "Dinleyin beni ensar! Ensarın Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme değer verdiğine, Medine'yi devlet yaptığına itirazımız yok ama unutmayın Resûlullah muhacirdi; ensardan değildi. Eğer Resûlullah'a vekil seçeceksek muhacirlerden birisi olması lazım. Sağlığında da Ebubekir'i mihraba geçirmişti, Ebubekir'dir Ümmet'in büyüğü. Uzat elini öpeyim." dedi, iş bitti.

Yirmi iki yaşında ensardan bir delikanlının kararıyla devlet başkanı seçildi. Oradan toplanıp Mescid-i Nebi'ye geldiler, mescide toplanılması herkese ilan edildi. Ebubekir'i öne çıkardı Ömer bin Hattab: "İşte Resûlullah'ın vekili" dedi. Tek tek insanlar: "Sana, Resûlullah'ın vekili, devlet başkanımız

olarak bey'at ediyorum yani seni destekliyorum” diye söz verdiler. Ebubekir radiyallahu anh konuşmasını yaptı. Kalktı, meşhur tarihe damgasını vuran, bir peygamberin dışında bir insandan insanlığın duyduğu en muhteşem konuşmalardan birisini yaptı; devlet başkanlığı seçimi tamamlandı. Ondan sonra Ebubekir radiyallahu anh “şimdi cenaze işiyle uğraşalım” dedi.

Burada ashabı kiram; Ümmet'in en iyileri olarak mü'minliklerine, takvalarına, aşk ve heyecanlarına Kur'an'ın şahitlik ettiği insanlar olarak ne yaptılar, hangi anlayışı ortaya koydular? Şu; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mübarek naaşından, o miski amber deryasından daha değerli Ümmet'in birlik ve beraberliği ve bir siyasi idare olarak, siyasi tarz olarak devam etmesidir. Eğer o gün onlar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin cenazesıyla, taziye görüşmeleriyle, törenlerle meşgul olsalardı; bugün bizim Hıristiyanlık gibi ikiye bölünmüş, üçe bölünmüş belki de tarihe gömülmüş bir dinimiz olacaktı. Duyulacaktı ki “Medine'de günün birinde bir peygamber çok güzel şeyler yapmış.” Çünkü Ümmeti Muhammed de olsun, Kur'an'a iman etmiş bir kitle de olsun; lidersiz, kadrosuz, siyasetsiz, yönetimsiz devam etmek, toprağın üstünde yaşamak mümkün değil. Allah ashaptan razı olsun, bu gerçeği anladılar; Ümmeti Muhammed'i parçalanmaktan, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hemen arkasından facialara düşmekten, yok olmaktan kurtaran işi yaptılar.

Şimdi üniversite sorusu gibi bir soru sorulsa “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin, yanında öldüğünü gördün. Ne yapardın?” diye, ne yapardın? Hepimiz kendimize soralım. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemele bir yere gidiyorduk. Baktık ki vefat etti. Ben de oradayım. “Ne yaparım?” Sor kendine bu soruyu.

Birinci cevap; oturup Yasin okursun. İkinci cevap; hemen “Peygamber öldü, haberiniz olsun” diye ilan edersin. Üç; hemen onu miski amberle yıkarsın, tertemiz kokularsın, kefenini hazırlarsın. “Onun yerine kim bakacak, bu Ümmet'i kim yönetecek?” sorusu bizim aklımıza gelmez. Onu sen Birleşmiş Milletlere havale edersin; idare etmek için bir temsilci gönderir zaten.

Ashapta takva var, zühd var, dünyaya tenezzülsüz olduklarına Allah şahit. En çok sevdikleri bahçelerini Allah için infak ettiler. Analarını, babalarını önlere çıkardılar. Dayılarını öldürmekten tereddüt etmediler. Çocuklarını paket yapıp hediye olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme getirdiler ama Ümmet düşünüldüğünde, yeryüzünde İslam'ın devam etmesi ile ilgili stratejik bir karar düşünüldüğünde; o mübarek vücudu orada bırakıp önce siyasetle meşgul oldular.

Ashaptan daha takva, dini daha iyi anlayan, ashap kadar dünyaya tenezzülsüz, makama ters duran, on yıl Ümmeti Muhammed gibi büyük bir devletin başında duran Ömer gibi cübbesi bile yırtık, yamalı dolaşan insanlar oldukları hâlde; o mübarek cesedi orada bırakıp önce siyasetin gereğini yapmaya yanaştılar. Bu, Ümmeti Muhammed'dir. Kur'an'ı anlamak budur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi anlamak budur.

Şimdi Ümmeti Muhammed'e musallat olan hastalıklardan birisi de siyaseti din dışına itmektir. Siyasetten uzak dur, siyasete sakın karışma! Hoca karışmasın, hacı karışmasın, takva ehli karışmasın, tasavvuf ehli hiç tutmasın siyasete. Nerede içkici, kumarbaz, sarhoş, hırsız, babası hırsız, dedesi hırsız, amcası hırsız varsa o siyaset yapsın. Motor senin, lastikler senden, kaporta senden, camlar senden, yakıt senden, direksiyon başkasından ama araba senin. Böyle araç sürülür mü? Direksiyonu senin elinde olmayan bir aracı sen nasıl “ben sürüyorum” diyebilirsin? Motorunu sen icat etmiş olabilirsin.

Siyaseti o kadar soğuttular ki bizden, nerdeyse siyasete bulaşana “Allah hidayet nasip etsin” diyecek olduk. “Allah hidayet nasip etsin. Yandı gitti siyasete bulaştı.” Evet, siyaset ateşten bir gömlek. Ona bulaşan yanıyor, doğru. Ali bin Talib radiyallahu anh; Efendimiz'in damadı, ilmin kapısı, büyük insan. Beş yıl Ümmeti Muhammed'i yönetti. Büyük sıkıntılar ve büyük emekler karşılığında bir sabah namazını kılarken şehit edildi. Yaralandı kanı akıyor; şehit olacağı belli. Dediler ki: “Oğlun

Hasan'ı getirelim mi senin yerine?" "Öldükten sonra da mı sizinle uğraşacağım ben? Bırakın, kimi seçerseniz seçin." dedi. Demek ki o da illallah etti.

Ömer bin Hattab radiyallahu anh da bir sabah namazını kılarken haçerlendi. "Oğlum Abdullah'ı çok seviyoruz, senin yerine onu getirelim." dediler. "Benim sülalemden bir kurban yeter size, başkasını bulun." dedi. Demek ki bu, öyle insanların bile zor giydiği bir gömlek. Başlarkenki gibi devam etmenin zor olduğu bir iş.

İnsan bir camide imamlık yaparken ilk yıllardaki hâline göre on sene sonra biraz daha terakki eder; imamlık onu gerektiriyor. Biraz daha Kâbe'ye yaklaşırsın. Beş sene sonra daha fazla yaklaşırsın. İmam, yirminci senesinde daha takva olur; namazı daha iyi kıldırır. Yirmi beşinci senesinde daha iyi olur. Müezzın olursun, üç sene sonra ezanı daha iyi okursun; daha takva olursun. Siyaset öyle değil hakikaten. Zor, ashabı kiramı da yordu ama İslam'da siyaset yok cümlesi Hıristiyanlıktan intikal etmiş, batıl bir cümledir.

Allah bütün hayatın yemek-içmekten, giyinmekten, düğünden, cenazeden her türlü törene varıncaya kadar; ekonominden, tarımından, ziraatından hayvancılığa kadar ne varsa her şeyin Kur'an'a göre olmasını istiyor. Ekonomiye Allah şekil veriyor. Ticarete şekil veriyor. Hayata şekil veriyor. Yemeğe standart getiriyor "şunu yiyebilirsin, şunu yiyemezsin" diyor. Yeryüzünde İslam kendine göre bir devlet kurmak istiyor, her şey ona göre olması gerekiyor. Müslüman tutup siyaseti kendi dışına atınca bu sefer başkalarının yönetiminde Müslümanlık yaşamak zorunda kalıyor. Bu sefer faizsiz yer bulamıyor. Bu sefer camii inşa ederken bile faiz parası harcamak zorunda kalıyor.

Ülke senin, vergileri sen veriyorsun, toprağın altı üstü senin, yönetici sende, mahallen senin, şehirler senin ama "Çocuğuna ne zaman Kur'an öğreteceksin?" diye endişe içerisinde. Sen Müslüman'sın, sağın solun Müslüman; Kur'an sansürlü kitap, yasak kitap. Ezan yıllarca okunmayacak. Hacca sen istediğin gibi gidemeyeceksin, bir mason firması seni hacca götürecektir. Bir masona, belki bir Hıristiyan firmaya para vererek hacca gitmek zorunda kalacaksın. Neden? Çünkü sen zamanında direksiyonu başkasına vermişsin ama araba senin. Üstelik yakıt masrafını bile veriyorsun. Arabanın masrafı da senin. Tamir, servis paralarını da sen veriyorsun ama direksiyon başkasında. Hayır! Öyle değil!

Ümmet, Müslümanlık, Kur'an ehli, Buhari ehli, Müslim ehli; kendini idare edecek kapasitededir. Bu Ümmet, on yedi yaşına gelmiş çocuklarını bile ordularının başına komutan olarak tayin ettirmiş bir ümmettir. Zeyd bin Sabit radiyallahu anh, Kur'an-ı Kerim'i bir araya toplayıp bugün elimizdeki Kur'an'ı oluşturduğu zaman daha yirmi bir yaşını yeni bitirmiş bir çocuktur.

"Biz siyaset yapamayız, biz insan yönetemeyiz" sözü, papazlardan illallah etmiş Avrupalıların sözüdür. Papazların geri kafalıkları, muharref anlayışları yüzünden insanlara hayatı zehir zemberek ettiklerinden dolayı "bu din oldukça kalkınma olmaz, bu din oldukça sanayileşme olmaz" sözleri Hıristiyanlık için söylendi. Müslümanlar, Ömer radiyallahu anhi ne zaman unuttular? Müslümanların kadınlarla oturup kalkan, ara sıra kumar masasında yeri görülmüş liderleri, Emeviler, Abbasilerin aşırı uçlarında kalmış insanlar bile Ümmeti Muhammed'i kıtalardan kıtalara dolaştırdılar. Değil Ebubekirler, Ömerler, Osmanlar, Aliler; bu Ümmet'in alt tabakasından gelenler bile namazlı niyazlı oldukları sürece en akıllı dinsizden, sarhoştan daha akıllı, daha siyasetçidirler.

Dünya nedir ki Müslüman onu yönetemesin. Cennete gitmeyi bilen bir insan, ziraat politikası niye güdemesin ki? Hayır! İslam'da siyaset vardır. Öbür türlü "İslam'da siyaset yoktur, Müslüman siyasetle uğraşmaz." cümlesi "Müslüman başkasına çalışır, hiçbir zaman efendi olamaz, hep sömürülmek için yaratılmış." anlamına gelir. Var mı böyle bir anlayış? Bir tek Müslümanlar mı siyasetle uğraşamazlar?

Hıristiyanlar, Birleşmiş Milletleri bile kurdular. Kendilerine göre NATO'lar kurdular. Kendi kendilerine dünya oldular. Hıristiyan yapabiliyor, Yahudi zaten işin başı, Hindu yapabiliyor, ineğe tapan yapıyor, ateşe tapan yapıyor. Müslüman "Siyasetle uğraşma! Siyasetle uğraşma!". Bir tek mübarek Kâbe midir; siyaset gelince mıknaıs ters itiyor onu? Kim bunu bu dine soktu?

Ne zamandan beri Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme müşrikler: "İstedğin kadın senin olsun, istediğin kadar paran olsun, istediğin ibadeti yap, Mekke sokaklarına karışma!" dedikleri günü unuttu Müslümanlar? O pazarlık neyin pazarlığıydı? Mekke'de sözü geçmeyecek olduktan sonra parayı ne yapacaktı? Niye Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Habeşistan'da herkes süt liman keyif içerisinde yaşadığı hâlde "herkes oraya gitsin" demedi? Habeşistan'da devlet garantisi vardı. Necaşi ne dedi? "Ben sağ oldukça garantimdesiniz." dedi. Kimsenin kılına dokunulmadı. Niye Caferi Tayyar oradan kalktı Medine'ye geldi? Çünkü Necaşi, özel can güvenliği verdi; yönetimi devretmedi.

Sen orayı yönetmedikçe, orada sığınmacı olarak, misafir olarak kaldığın sürece İslam kazanmıyor ki sen kazanıyorsun. Sen garanti altındasın. Orada Necaşi'nin himayesinde, devlet himayesinde devlet konumu olarak Caferi Tayyar on bir sene kaldı. Seksen iki kişi gittiler, seksen iki kişi geri geldiler. Kimse Müslüman olmadı, İslam istifade edemedi ama Medine'de Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Medine Anlaşmasını yazdığı gün son maddesinde ne karar vardı? "Medine'de Yahudiler, müşrikler, Müslümanlar herkes yaşayacak; son söz Muhammed'in olacak" dendi. Son söz Muhammed aleyhisselamın olduğu için on sene sonra Medine'de dünyanın en büyük medeniyetlerinden ve devletlerinden birisi kuruldu.

Son sözü Muhammed aleyhisselam söylediği zaman İslam yayılır, Kur'an yayılır; o zaman dinin bir değeri var demektir. Sen ibadetini yapacaksın ama yöneten, söz sahibi, karar sahibi sen olmadığın için o istediği zaman sana namaz kıldırtacak. İş saati kıldırtmayacak, şu saatte kıldırtmayacak, şuna rastlamayacak, buna rastlamayacak; "şu kıyafeti giymeyeceksin, sakal bırakmayacaksın, tırnağını kesmeyeceksin" diyecek; senin her şeyine karışacak.

Ne zamandan beri insanlık bir devleti, bir yönetimi, bir sistemi olmadan ayakta kalabildi ki? İnsanlık, ilk günlerinden beri sistemle, bir devletle yaşamaya mahkûm oldu; aksi takdirde insanlık bugüne gelmezdi. İnsanların devletleri olduğu hâlde, bir yönetimi benimsedikleri hâlde birbirini kırıyorlar. Demek ki İslam; bizim sadece namazımızla, haccımızla, orucumuzla uğraşacak "kurban kesin" diyecek ama ben istediğim zaman istediğim yerde kurban da kesemeyeceğim tabi çünkü bıçağı başkasının eline vermiş olacak. Hayır, öyle değil!

Kardeşim,

Eğer İslam'da siyaset yoksa bunu insanların Allah'tan korkup söylemesi lazım. Biraz Allah'tan korkun! Hangi fıkıh kitabını, hangi ilmihal kitabını açarsan aç "Cuma Namazı'nı kılamazsın vali oraya gelmedikçe" diyor. Bize ne Cuması kıldırıyorlar o zaman? Madem İslam'da siyaset yok, niye bu camide cuma namazı kılamıyorum "müftülükten izin al" diyorlar bana? Müftü kadar ben de biliyorum. "Al bir kâğıt, benden izin" desem niye olmuyor? Hemen karşıma çıkıp bana "İmam-ı Azam'a mı karşı çıkıyorsun? O ne diyor? 'Valinin izni olacak.'" diyor.

İşine geldi mi Mübarek İslam, siyaset hemen nasıl abi kardeş oldu? Cuma namazlarını, bayram namazlarını kontrol edebilmek için hemen İslam'da siyaset var. Öyle değil! Sen "İslam'da siyaset yok!" desen de başka siyasetçiler senin İslam'ına müdahale ederler. Sen kullanmayı bilmiyorsun çünkü onlar seni kullanıyorlar. Böyle şey olur mu? En büyük ibadetimiz namaz; siyasi bir ibadettir. En büyük ibadetlerimizden olan hac; siyasi bir ibadettir. Kendi kendilerine insanlar hac yapamazlar. Halifenin veya tayin ettiği vekilin hac yaptırması gerekir ki hac hâlâ öyle yapılır.

İslam, kendi kendini inkâr edecek kadar basit bir sistem değil ki. “İslam’da siyaset yoktur!” cümlesi batıldır ama İslam’da Müslümanların menfaatlerini, mallarını, makamlarını kullanıp hovardalık yapmak yoktur. Müslümanları cihat niyeti ile aldatıp “Ben sizi nerelere götüreceğim?” deyip ondan sonra servet kurmak yoktur.

İslam’da ne vardır? On yıl Müslümanlar’ı yönetip ondan sonra öleceğin zaman oğlunu çağırıp: “Oğlum ben on senedir maaş alıyorum, bir de hak etmemiş olabilirim bunu. Bizim ne kadar malımız mülkümüz varsa topla onları, on sene aldığım maaşın karşılığı olarak Allah yolunda infak edin. Ben bu vebalden kurtulayım.” diyen Ömer bin Hattab olmak var.

Ümmeti Muhammed’in örneği; Ömer’dir, Ebubekir’dir. Ebubekir radiyallahu anh, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin yerine seçildiği gün Medine sokaklarında süt satarak geçiniyordu. Süt! Süt satarak geçindi. “Sütçü” diye bağırın devlet başkanıydı. Ömer radiyallahu anh yanına yanaştı “Ebubekir ne yapıyorsun sen?” dedi. “Çoluk çocuğumun rızkıyla meşgulüm.” dedi. “Sen choluk çocuğunun rızkıyla meşgul olurken Resûlullah’ın vekâleti olan bir makamın şerefini düşürüyorsun. Biz sana harçlık veririz, bu sütleri satma bir daha.” dedi.

Ebubekir radiyallahu anh, zamanında en zengin insandı. Bilâl radiyallahu anhı satın alıp azat ettiği gün, Ümmet’in en zengini idi. O, malını Allah için infak etti. Süt satıp geçinecek hâle geldi, Ümmeti Muhammed’in başı oldu; yine süt satmaya devam etti. Ümmeti Muhammed’in örneği; Ebubekir’dir. Bizim devlet başkanımızın örneği “Benim için ayağa kalkmayın. Ben Kureyş’ten kuru ekmek yiyen bir kadının çocuğuyum. Kral değilim içinizde.” diyen Muhammed aleyhisselamdır.

Eğer “Bizde siyasetçi kimdir, kim siyaset yapıyor?” deniyorsa işte Kureyşli kuru ekmek yiyen kadının çocuğu. Bizim bu devletimiz “Ben kral değilim. Niye ayağa kalkıyorsunuz? Oturun!” diyen, yanına Cebrail arkadaş olarak geldiği hâlde yetim çocuklarla oturan, dul kadınların derdiyle ilgilenen, kuru ekmek yiyen Muhammed aleyhisselam ile başladı. Elhamdülillah! Biz, kâğıt üzerinde afakî bir devlet sisteminden, siyaset sisteminden bahsetmiyoruz. Bizim siyaset anlayışımız, Ümmeti Muhammed’in siyaset anlayışı; Medine’de, Bağdat’ta, Şam’da, Endülüs’te, İstanbul’da yazılıdır.

Eğer Ümmeti Muhammed siyaset bilmiyor olsaydı şimdi Sultan Fatih’ten sonra İstanbul’da, Beyoğlu’nda Hıristiyan mı kalırdı? Yahudiler, İspanya’da giyotinle koparılacak kafalarını niye Kanunî’ye sığınarak kurtardılar? Eğer Ümmeti Muhammed siyaset bilmiyor, kaba silah kullanmaktan başka bir şey bilmiyor olsaydı şimdi Bulgaristan’da, Balkanlar’da Hıristiyanlık diye bir din olur muydu?

Ümmeti Muhammed’den daha iyi kim siyaset bilebilir? O zaman “Siyaset İslam’da yoktur!” sözünü niye inandırdılar? Niye hocalara da “İslam’da siyaset yoktur!” dedirttiler? Çünkü faizli kazanmak istiyorlar. Çünkü zina serbest olsun istiyorlar. Çünkü kumara kimse müdahale etmesin istiyorlar. Çünkü çaldıklarını çırtıklarını melekler görmesin istiyorlar. “İslam’da siyaset yoktur!” diyerek İslam’ı siyasetin dışına ittiğin gün, ahlakı siyasetten, idareden, devletten uzaklaştırdın demektir. İslam ahlaktır. İslam; terbiyedir, fazilettir, Allah korkusudur.

Evet, ortada iki gerçek var kardeşler. Bir; Müslümanların arasından da abuk subuk siyasetçi çıkmıştır. Müslümanların arasından da zalimler çıkmıştır. Müslüman milleti illallah ettiren zalim siyasetçiler olmuştur. Olmamıştır diye bir şey yok. Onlara bakarak biz Kur’an’ı mı değiştireceğiz? “Zalim gitti, adili geldi yerine oturdu” olacak. Bu hakikati kabul etmek zorundayız. Bütün sistemi reddedemeyiz. Siyaset, birtakım zalimlerin at koşturduğu meydana dönüşmüş müdür bir dönem? Dönüşmüştür, olabilir. “Kış mevsimiydi, bahar gelince işler düzeldi.” olur. Evet, filan sülale geldi, Ümmeti Muhammed’e zulmetti. Emeviler geldi, kırbaçladılar, doğru. Ömer bin Abdülaziz geldi, kurtardı o cepheyi. Evet, Abbasiler geldi zulmettiler. Harun Reşit geldi. Biz; ufak bir yolsuzluğu, ufak bir hatayı bütün bir sistemin yokluğu anlamına kullanamayız.

İki: Her yenide bir lezzetlik, bir dikkat çekicilik muhakkak bulunur. Şimdi insanlık iki buçuk-üç asırdan beri "demokrasi" diye bir put icat etti. "Demokrasi, demokrasi. İşte, herkes gücüne kavuştu!" "Demokrasi" diye bir silah çıktı. Şüphesiz Kur'an-ı Kerim alkölü tarif ederken "onda menfaatiniz de var ama zararı çok olduğu için size yasakladık" buyuruyor. Evet, demokrasi tamamen dosyalarla çöpe atılacak, fırında yakılacak bir sistem değil. Tamam, insanlığın menfaatine olan Müslümanların da kullanabileceği bölümler var. Elbette Haccac'ın vurup kestiği sistemden daha iyi olabilir ama demokrasinin Avrupa'da revaç bulması, Müslümanların kendilerini yok sayıp o yeni gelene yaltaklanmaları için yeterli bir sebep değil.

Eğer orada bir güzellik çıktıysa alırım o güzellikteki benim dinime uygun olanları, ben terakki ederim. Yok, benim alabileceğim bir şey yoksa bir sakıncası yok. Kaldı ki demokrasi dedikleri, insana hürriyet dedikleri şey; istedikleri gibi kullandıkları bir silahtır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme hakarete gelince: "Bizde demokrasi ve hürriyet var, müdahale edemeyiz." diyor. Kabul, kabul! Madem sende demokrasi var, hürriyet var "sövene karışamayız" diyor. Tamam. Bin dört yüz senedir insanlığın en büyüğü olan birisine sövülmesine, demokrasi ve hürriyet diye karşı çıkıyorsun. Tamam, kabul.

Niye o zaman "Hitlerin fırınlarını kabul etmedim ben, öyle bir şey yok." diyen bir adamı hapse attın? Hani fikir hürriyeti sende? Avrupa kadar sahtekâr var mı? "Almanya'daki Yahudi fırınlarını kabul etmiyorum." diyen adamı hapse atıyorsun sen; Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme hakaret etti mi biri "hürriyet var, istediğini yapar" diyorsun. Demek ki bunların hürriyeti, demokrasileri, insan hakları istedikleri gibi kullandıkları tuzaktan başka bir şey değil. Demokrasi, böyle put yapılacak kadar hoş bir sistem değil ki. Bu yüzden bazı İslam mütefekkirleri demokrasiyi, batılın bir değişik yüzü olarak görüp "küfürdür, şirk" diye atmış kesmişler. Elhak! Yabana atılacak bir söz de değil ama doğru olan, demokraside İslam ile uyuşan, benim dinime ters düşmeyen ne varsa ben onu alabilirim. Teknolojisinden aldığım gibi.

Kaldı ki demokrasiyi Avrupa icat etmemiştir. Demokrasi, insan hakkı, vatandaşa hak vermek diye bir şey varsa eğer çocukların bile Ömer'e karşı çıkıp konuştukları sistemden aldıklarını, kadının Cuma Hutbesi okuyan Ömer'i susturup: "Doğru konu! Ömer!" diye ikaz ettiği günleri hatırlasın insanlık. "Konuşma hürriyetini, hakkı ve serbestliği Medine'de mi gördü insanlık, New York'ta mı gördü?" bu kimilerinin gözünde daha belli değil. Bunlar sadece tuzağa çekinceye kadar insanlığa demokrasi veya hürriyet diye bir şey sunuyorlar, ondan sonra keyifleri bitince ya da işleri bitince demokrasiyi istedikleri zaman rafa kaldırır. Hürriyet, onların keyfine dokununcaya kadardır.

Biz, Ümmeti Muhammed olarak kimsenin siyasetine muhtaç değiliz. Kendimizi yönetecek, planımızı yapabilecek, tarihimizi yazabilecek kudrete haiziz. Elhamdülillah! Temizlik, bizim medeniyetimizde var, bizim siyasetimizde var. Ahlak, bizim siyasetimizde var. Fazilet, bizim siyasetimizde var. Haramdan kaçınma bizim siyasetimizde var. Zulümden korkmak, zulmetmemek bizim siyasetimizde var. Düşmana bile iyi davranmak bizim siyaset anlayışımızda var.

Kardeşler,

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem en büyük siyasetçidir. Yirmi üç senede, en büyük medeniyetlerden bir tanesini yeryüzüne kurmuştur. Nuh aleyhisselamın dokuz yüz elli senede yapamadığını, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yirmi üç senede yapmıştır. Yahudilerle uğraştı, müşriklerle uğraştı, Hıristiyanlarla uğraştı, ekonomiyle uğraştı, ziraatle uğraştı, şehir planlamasıyla uğraştı; siyaset bunlarsa eğer Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bunları yaptı. Pazarın nereye kurulacağına dair karara imza attı.

Şimdi Müslümanlar “Siyaset yok İslam’da!” derken hangi İslam’dan söz ediyorlar? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Medine’de devletini kurduğu siyasetten mi söz ediyorlar yoksa kendi doğdukları köyde muhtarın güttüğü siyaseti mi siyaset olarak algılıyorlar? Eğer siyaset; ekonomiyi yönlendirmek, uluslararası ilişkileri planlamak, devletin iç planlarını yapmak, insanların hayat standartlarını belirleyecek kuralları oluşturmak, savaş gerektiğinde savaş yapmak, barış gerektiğinde barış yapmaksa eğer bunlar İslam’da var. Onların muharref İncil’inde yok bu tür işler.

Kur’an-ı Kerim’de siyasetin nasıl yapılacağına dair yüzlerce ayet var. Bu kadar ayeti ne yapacaksın? Zamanında adamın biri: “toplam beş yüz ayet var Kur’an’da böyle” demişti. Mübarek! Biz, yarım ayet bile olsa ona can feda edecek bir imana sahibiz. “Beş yüz ayetmiş. Toplamı beş yüz taneymiş.” Bu ne kadar çirkin bir bakış tarzı. Birilerinin yanlışını baz alıp onun üzerinden yürüyerek “Ben bu imamı beğenmedim. Bu imama bak ya namazı nasıl kıldırıyor. İslam’da namaz yok o zaman.” “Niye yok İslam’da namaz?” “Bu imama bak nasıl namaz kıldırıyor?” Böyle bir anlayış olabilir mi? İmamı beğenmeyip namazı mı inkâr edeceğiz?

Bir Müslüman, bizi kandırıp siyaset yapmış “Allah için yapacağım” demiş meğerki başka bir iş için yaptı siyaseti; şimdi biz siyasete mi düşman olacağız? Hayır. Hiç öyle değil. Daha adil, daha Allah’tan korkan, daha takva birini buluruz o zaman. Bir delikten bir kere geçtik bir daha geçmeyiz. Küsmek değil hakkımız, bizim görevimiz düzeltmek. Siyasete küstük mü bizim kumandamızı başkalarının eline veriyoruz.

İslam’da siyasetin âlâsı var, âlâsı var. Kimin kimle evlenebileceğini, kimin kiminle nasıl boşanabileceğini belirlemiyor mu İslamiyet? Yoksa “İsteyen istediğiyle evlensin” diyor mu? Siyaset nedir? Medeni hukuktur. İslam’da var. “İsteyen istediğini alabilir, satabilir; istediğin yerde tezgâh kur.” diyor mu İslamiyet? Hayır. Neyi satabilirsin, neyi alabilirsin, ne kadar kar edebilirsin; bunu Allah tayin ediyor. Ticaret. Herhangi bir bakanlık düşününüz mesela; bir devleti yöneten bakanlık. Bakın onunla ilgili, o bakanlığı yönlendiren Kur’an’da ayetler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin hadisleri var mı yok mu?

Biz, on dört asırlık tarihimizi nereye koyacağız da “İslam’da siyaset yok!” diyeceğiz. Çok batıl bir cümleye takılmış oluruz. İslam’da siyaset var; adilik yok, seviyesizlik yok, yalan yok, aldatmak yok, hile yok, Müslümanların malından servet kurmak yok, Müslümanları tuzağa düşürmek yok, kendi menfaatin için kendi yanlışlarından dolayı Müslümanları cephelerde kırdırmak yok. Siyaset var, adice iş yapmak yok. Dinimiz ortada. Bizim dinimiz; Kur’an dini, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in hadislerinin dini ve onların ikisinden süzülüş bal gibi önümüze konulmuş fıkıh dinidir.

İmam Gazali radiyallahu anh tasavvufun en büyüklerinden biri, en büyük mutasavvıf insan. Bütün tasavvuf dünyası İmam Gazali gibi birkaç kişinin etrafında dönüyor. İhya-u Ulumiddin’in girişinde siyasetten bahsederken: “Siyasetle din, ikiz kardeş gibidirler. Ne siysetsiz din olur ne dinsiz siyaset olur.” diyor. İmam Gazali ki Bağdat’taki zulümden kaçmış, on sene bu siyasetçilerle görüşmeyeyim, bu siyasetçilerden uzak durayım, bulunmayayım bunların yanında diye Bağdat’tan kaçtığı zaman yazdığı kitapta bunu söylüyor.

Şimdi Müslümanların bir grubu, sırf kendi minik bir cemaati var; on-on beş kişi bir araya geliyorlar. Bunlar siyasetle ilgilenilirse toparlayamam cemaati diye “Yok İslam’da siyaset kardeşim. Yok, yok, yok! İslam’da siyaset yok!” diyor. Niye yok? Sen siyaset yapamadığın için “yok” diyorsan olmaz; bunu diyemezsin. Müslüman hayatın dışında kalamaz. Bize kala kala haber dinlemek kaldı. Kim nereye tayin edildi, kim nereyi işgal etti, nereye zam yapıldı, nerede kan aktı? Akşama kadar bizim vazifemiz haber dinlemek. Akşam da bir daha çoluk çocukla dinlemek. Gece gördüğün rüya da, haberlerde izlediğin trafik kazası rüyaları oldu bu sefer.

Bu, Ümmeti Muhammed olarak bize uymayan bir ayakkabı çeşididir. Biz bu ayakkabıyı giyemeyiz. Bu bizim ayağımıza göre değil. Biz, bu ceketi giyemeyiz. Bizim; nerede ne olduğunu, ne yapılması gerektiğini düşünen kafa yapımızın olması lazım. Evet, imamımız, müezziniimiz, muhtarımız, hepimiz oturup devlet başkanlığına aday olacak hâlimiz yok. O manada zaten söylemiyorum. Bunu dışlananın bize ait olmadığını vurgulamak istiyorum. “İslam’da siyaset yoktur!” ifadesi İslam ile ilgili bir cümle değil. İslam’da siyaset olmasaydı İslam’ın Medine’de devleti olur da bugün bize gelmezdi o. İslam’ın bir siyaseti oldu. Onun için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem in naaşını orada bıraktı Ebubekir, İslam’ın siyaseti ile ilgilendi.

Şu hâle bakınız kardeşler! Üsame bin Zeyd radiyallahu anh on yedi yaşında İslam orduları başkumandanıydı. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de hastalandığında onu Şam tarafına Bizans üzerine göndermişti. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ağır hastalanınca Üsame Medine’nin dışında konakladı. Ordusuyla beraber bekliyordu. O orduda; Ebubekir, Ömer, Sa’d bin Übade gibi büyük ashabin ileri gelenleri de er olarak vardılar. Altmış bir yaşında Ebubekir, on yedi yaşında Üsame’nin eri durumundaydı. Halife seçilince halife oldu, başkumandan oldu; Üsame radiyallahu anh onun altında bir kumandan oldu. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem den önce “Kim Müslümanları yönetecek?” onu belirlediler. Geldiler, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem in cenazesini defnettiler.

Taziye töreni vs. yapılmadan Ebubekir şehir dışına çıktı. “Üsame sen buralarda ne bekliyorsun? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem seni Şam’a göndermedi mi?” dedi. “Ortada bir cenaze var. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem öldü. Ne yapacağımızı merak ediyorum.” dedi. “Sen, Resûlullah’ın cenazesıyla değil emriyle ilgilensene. Ne bekliyorsun buralarda?” dedi ve gönderdi. Bu siyaset değil mi? Eğer Üsame, Medine’de kalsaydı “Peygamber’imiz öldü; bari üç dört gün hatimler okuyalım, Yasinler okuyalım.” Deseydi de Şam’a bir sene sonra o ordu gitseydi İslamiyet’in bize yayılma süreci bir asır gecikmiş olacaktı.

“Resûlullah’ın sallallahu aleyhi ve sellem cenazesıyla değil emriyle ilgilensene sen. İslamiyet’i götür Şam’a, Suriye sınırına götür.” Nitekim Üsame’den sadece on beş sene sonra Antakya’ya Ömer ordu gönderdi; Antakya Müslüman oldu. Oradan da elhamdülillah, İstanbul’a kadar geldi. Eğer Ebubekir’in bu yayılma politikası, siyaseti olmasaydı, Ömer bin Hattab İran’ı fethettirmeseydi; Horasan’a kadar İslamiyet’i götürmeselerdi nereden ezan bilecektik biz şimdi? Bizans’a danışsalar, ortak kurul kararı alsalar biz İslam’a mı girerdik? “Müslümanlık” mı duyacaktık? Daha akıllı, daha mantıklı düşünmek lazım. Sen ashabı kiramdan iyi din mi bileceksin?

Biz gözümüzle gördüğümüz eğri büğrü şeylere bakarak ya da bizim zamanımıza rastlayan yanlış uygulamalara, günü birlik siyasi anlayışlara veya tavırlara bakarak İslam’la ilgili düşünceye sahip olmaya çalışıyoruz. Yanlış bir şey bu! Senin yaşadığın ülkede insanlar, siyaseti yanlış yapıyor olabilirler. De ki: “Benim ülkemle ilgili, bizim mahalleye ilgili, bizim muhtarla ilgili düşüncelerim böyledir.” Kur’an’a yama yapma! Bir cümle söylüyorsun; geri doğru gide gide, gide gide Medine’ye kadar gidiyor. Üç yüz elli sene Medine’de yaşamış Beni Kurayza’yı, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir kararla Medine’nin dışına sürdü, siyaset değil mi bu? Siyaset bu değil mi?

Kardeşler,

Hatalarımızı kendi çapımızda bıraktığımız zaman başka İslam’a yamadığımız zaman başka. Ben bir insan olarak sabah namazına kalkmamış olabilirim bugün; Rabb’imin mağfiretine sığınırım, kaza ederim. “İslam’da sabah namazı yoktur!” nasıl derim? Ben zekâtımı vermemiş olabilirim; “Ğafuru’r Rahim bir Allah’ım var, bu sene vereceğim.” derim. Bu bir hatadır. Allah’ın mağfireti büyük. “İslam’da zekât yok. Ashabı kiram, hurmalarını verecek yer bulamıyorlardı Peygamber onun için onlardan hurma toplamış.” denir mi hiç? Sen aldaniyorsun, asırlardır aldaniyorsun. Seni yönetenlerin hilesini çözemedin diye İslam’a niye yama yapıyorsun? “İslam’da siyaset yoktur!” deme.

İslam'da yalan yok, hile yok, Müslüman'ı aldatmak yok, çarşı pazarı bozmak yok, bunlar yok, İslam'da yok gerçekten. Ama Müslüman'ın yeryüzünde Allah'ın halifesi, kıyamete kadar İslamiyet'in devam etmesiyle ilgili bir planı yok mu? "Nesilleri nasıl yetiştireceğiz, Kur'an'ı bu çağın şartlarına göre nasıl eğitim malzememiz yapacağız?" diye bir plan yapmayacağız mı? Bu siyaset değil mi?

Faizden nasıl kurtaracağız? Bunun için Müslümanlar enstitüler kurması gerekiyor mu? Bu siyaset değil mi? Kâfirlerin, Hıristiyanların, Yahudilerin ve bütün emperyalistlerin topraklarımız üzerindeki politikalarını nasıl karşı bir politikayla reddedeceğiz? Bu siyaset değil mi? Yahudi'nin zulmüne karşı öbür Yahudi'den mi yardım isteyeceğim ben? "Gel beni kurtar bu zulümden" mi diyeceğim? Bütün Hıristiyanlar, bütün Yahudiler birleşmişler mü'minleri imha etmeyi, İslam'ı yeryüzünden kaldırmayı planlamışlar, bunun için uğraşıyorlar; bizim Müslüman olarak karşı bir planımız olmayacak mı? Dinimizi onların aç iştahlarının önünde kurban olarak mı bırakacağız?

İslamiyet sadece Kâbe'nin duvarlarının orada kalmasından ibaret mi yoksa Kâbe orada kalacak, bütün yeryüzü onun etrafında mı dönecek? Bunlarla ilgili plan yapmak siyaset değil mi? Bir bela çıktı, internet çıktı nesillerimizi harap ediyor "Kesin kabloları!" mı diyeceğiz yoksa Müslümanlar olarak bununla ilgili bir plan yapıp "Bu interneti nimete nasıl dönüştürürüz?" diye mi düşüneceğiz? Bu siyaset değil mi?

Siyaset, yönetmek değil mi? Her insanın yönetilmesi gerekiyor mu? İşte, bir batıl cümleyi iki asırdır içimize nasıl sızdırdılar. Bunun için Sultan Abdülhamid Han rahmetullahi aleyhin Ümmeti Muhammed'in şerefini korumak için çırpındığı günlerde, ne yapacağını şaşırıldığı günlerde koca koca kavuklu hocalar karşısına çıktılar "Ne yapıyorsun sen? Sen zalimsin, müstebitsin!" dediler. Sonra Yahudiler Sultan Abdülhamid'in işini bitirdikten sonra, akıllarına geldi de tevbe istiğfar ettiler; o zaman yaptıkları hatayı anladılar. Koca kavuklarına yazık! Sardıkları beze yazık! Sarıklarına yazık! Sultan Abdülhamid Han gibi bir dehayı anlayamadılar. Niye? İşe başlarken zaten "Siyasete ne gerek var? Medresede Arapça okut." diyorlardı. Onun da kitapları İngiltere'den. Oku, zararı yok! Sen burada sabaha kadar oku. Pazartesi, perşembe oruç tutsan ondan da memnun olurlar.

Bütün Ümmeti Muhammed bir milyar, pazartesi orucu tutsa, perşembe orucu tutsa, herkes Arapça öğrense senin siyasetin, yönetimin; Yahudi'nin elinde, Hıristiyan'ın elinde olduğu sürece sen oruç tutsan ne olacak? İstedığı zaman o seni iftar ettirecek zaten. Çünkü kepçe onun elinde. İsteyince kepçeyi kafana vuruyor, isteyince de kepçeyi boş veriyor sana. Ekonomin onun elinde.

Siyaset âdice yapılırsa suçtur. Abdestsiz namaz kılınınca biz; namaza mı karşı çıkıyoruz "abdestsiz bu namaz kılınmaz" mı diyoruz? "Bizim caminin imamı abdestsiz namaz kıldırıyor ben de daha kılmanam namaz." mı diyoruz? Hayır! "Bu abdestsiz adamın yerine ya buna abdest aldıracağım ya abdestli biri namaz kıldıracak bana." diyeceğim ya da ben kıldırırım kardeşim. Eğer siyaset yolsuzların, içkicilerin, alkolcülerin, yalancılardan, sahtekârların eline düştüyse niye küsüp kaçyorsun? İmamdan kaçmadığın, daha iyi bir imam bulup namazı onun peşinde kıldığın gibi siyaseti de iyinin eline teslim et.

Ümmeti Muhammed, basiretli bir ümmettir. Zaten bizim çalışmamız siyasetle başlamıştır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem en büyük siyasetçidir. Ebubekir'den büyük siyasetçi var mı? Ömer'den, Osman'dan, Ali'den büyük siyasetçi var mı? Aşere-i mübeşşereden hangisi siyasete karışmadı? Ümmeti Muhammed'in Anası Âişe radiyallahu anha siyasete karışmadı mı? Ashabı kiramın kadınları bile siyaset yaptılar.

Onlardan iyi mi Müslüman'ız biz ya da bizim zamanımızın fitneleri ashabı kiramın karşılaştığı fitnelerden daha mı büyük zannediyorsunuz? Yani ashabı kiram siyaset yaptı; o siyaseti böyle hep

bekliyorlardı. Hemen bir koltuğa oturtular oradan imza üstüne imza attı Ebubekir radiyallahu anh! Öyle mi zannediyorsunuz? Karşılaştıkları fitneler nefes almalarını engelledi...

Bir defa Ümmet'in aşere-i mübeşşereden yarısı kurban gitti kardeşim. Aşere-i mübeşşerede on tane cennetlik insan var, beş tanesi siyasete kurban verildi. Buldukları yerde hançerlenerek öldürüldüler. Bu Ümmet, en iyi on Müslüman'ının beşini siyasete kurban verdi. Bunu oturup düşünelim kardeşler. Ama tıpkı namazı abdestsiz kılar gibi, abdesti olmadığı hâlde gelip millet görsün de beni Müslüman zannetsinler diye sahtekârca namaz kıldığı gibi siyaseti de sahtekârca yapıyor insanlar diye onların yaptığı ibadet olmaz ki.

İnsanlığa hizmet olan her şey namaz gibi bir ibadettir. Siyaset insanlığa hizmetin en âlâsıdır. Öbür türlü sen Filistin'deki mü'min kardeşine, Keşmir'deki zavallı kardeşine beş lira bile götüremezsin. Seni adam "terörist, uluslararası kaçakçı" diye hapse atar. Senin mü'min kardeşine yardım etmen bile siyasi bir kararla ancak mümkün olabilir. Ne yapıyor adam? İşte, filanca hayır kurumu bitti, "bu Ladinci, bu kaideci" diyor; bütün mallarına el koyuyor. Niye Ortadoğu ülkelerindeki yönetimler, Müslümanların oluşturduğu yönetimler değil? Adamlar oturmuşlar İngiltere'de zamanında filan aileye şurayı, filan aileye burayı, her aileye birer devlet vermişler "bu iyiliğimizi ölünceye kadar unutmayın" demişler; onlar da unutmuyorlar.

Müslümanlar'ın milyarlarca doları bloke edilmiş durumda. Neymiş? Kaidecilere destek veriyormuş. O paralar; Afrika'da Kur'an-ı Kerim olarak dağıtılıyordu, Afrika'da cami için kullanılıyordu, Filan ülkenin yönetimi senden olmadığı sürece, Müslümanlardan topladığın milyarlarca dolar zekâtı götürüp Afrika'da açlara, yetimlere ulaştırırken "terörist" diye seni yakalıyor. Bir lanse ediyor, haberlerde bir çıkıyor: "Filanca kurumun parasına el koydu teröristler." Oraya zekât verenler mi ağlasın, bundan sonra verecekler mi ağlasın, kim ağlasın ondan sonra?

Senin bir Müslüman'ın yetimiyle ilgilenmen, bir Müslüman'a kurban eti bile götürmen ancak siyasi bir kararın desteğiyle olabiliyor. Namaz da öyle, hac da öyle, oruç da öyle. Dünyada yönetimle bağlantısı olmayan ne var ki?

İslam; bizim düşündüğümüzden çok daha yüksek, çok daha ulvi, çok daha kapsamlıdır. Onu kim tekkesine daraltmak "İslam sadece bu kadardır" demek istiyorsa dinine zarar veriyor. Kim de sadece siyasetle uğraşmayı, sadece siyaset yapmayı İslam zannediyor; Allah'ın diğer emirlerini ihmal ediyorsa o da İslam'ı bilmiyor. Kastı varsa haindir.

İslam; ne siyasettir, ne namazdır, ne oruçtur, ne hacdir, ne zekâttır, ne Kur'an kursu kurmaktır, ne imam-hatip lisesi açmaktır, ne cihat etmektir, ne Kudüs'ü kurtarmaktır. İslam; bunların hepsidir. "İnsan" dediğimizde "sadece eldir" diyebiliyor muyuz? "Sadece gözdür" diyebiliyor muyuz? "İnsan ciğerden ibarettir" denebilir mi? Her organın görevi ayrı. İslam'ın namazı var, haccı var, orucu var, Kudüs davası var, Mekke'si var, Medine'si var, siyaseti var. Var, İslam'da çok şey var. Hayat çünkü, hayat! İslamiyet, kıyamete kadar kalmak üzere gelmiş bir kitabın dinidir. Kıyamete kadar kalma projesi ancak siyasetle yapılabilir. Böyle büyük bir plan yapmaya kafası yetmeyenlerin, düşüncesi kısır olanların dinimize zarar vermeye hakları yoktur.

Kardeşler,

Günübürlük siyasi kararlar yüzünden biz dinimizi ileri geri çekip götürüremeyiz. Biz günübürlük düşünemeyiz. Ümmeti Muhammed aleyhisselatu vesselam, birinci gününden kıyamet sabahına kadar

yeryüzünün idaresine taliptir. Kâfirler bile bizim emrimiz altında, bizim yönetimimiz, bizim tayin ettiğimiz valilerin emri altında olsun ki huzur içinde yaşasınlar.

Sultan Fatih'i Yunanistan'a Rumlar bunun için çağırmadılar mı? "Kardinal külahı görmektense Sultan Fatih'in sarığını görmek isteriz." diyen Rumlar değil miydi? Siyaset budur işte. Sen İstanbul'u fethedersin, İstanbul'da Hıristiyanlara bile kendi dönemlerinde Konstantiniyye'den bulamadıkları huzuru sağlarsın; beş sene sonra Yunanistan'daki Hıristiyanlar: "Gel buralar senin olsun." derler. Sultan Fatih'i davet ettiler de Balkanlara gitti. Siyaset bu. Kâfirler bile bizim siyasetimizde rahmet bulurlar, huzur bulurlar. Müminlerin Ömer'i olduğu zamanlar, Yahudi bile dilenemez. Çünkü Ömer dilenmesine gerek bırakmaz.

Biz, kısır düşünüyoruz. Allah'ın dini çok daha geniş, uzaydan geniş. Bütün insanlığı kuşatmaktan çok daha fazla geniş. Dinimize aman zarar vermeyelim. Günlük basit politikalara, günlük basit tuzaklara ve bazı din adına konuşan insanların kendi basit anlayışlarını dinimize yama etmelerine karşı çok dikkatli olalım.

Allah, Ümmeti Muhammed'in izzetli günlerini, yeryüzünde kâfirlerin bile Ümmeti Muhammed'in himayesinde huzurlu oldukları günleri görmeyi hepimize müyesser kılsın.

Velhamdülillahi Rabb'il âlemin.